

ת"פ 18368/09/15 - מדינת ישראל נגד זהרה יצחק

בית משפט השלום בקריית גת
ת"פ 18368-09-15 מדינת ישראל נ' יצחק

בפני כבוד השופטת נועה חקלאי
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

זהרה יצחק

הנאשמת

גזר דין

העבירה

1. הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת הוכחות בעבירה של תקיפה סתם בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז 1977.

על פי העובדות שקבעתי בהכרעת הדין, ביום 2.4.15 בחנות ניו פארם בקניון חוצות באשקלון, תקפה הנאשמת את מנהלת החנות, הגב' חגית הרמן (להלן המתלוננת) בכך שירקה עליה ודחפה אותה בכתפה.

טיעוני הצדדים לעונש

2. ב"כ המאשימה הפנתה לערך המוגן שנפגע, לכך שהתקיפה התבצעה על רקע עניין פעוט של אי שביעות רצון משירות שקיבלה בחנות. לטענתה מתחם העונש ההולם נע בין 0-6 חודשי מאסר בלווית ענישה נלווית. לשיטתה הנאשמת אינה עומדת באף אחד מהקריטריונים המצדיקים הימנעות מהרשעה. לדבריה גם כתוצאה מהרשעה תיפגע עבודתה כמאבטחת באירועי ספורט, הרי שלאור התנהגותה אין הצדקה לאפשר לה להמשיך לעבוד בעבודה זו. ב"כ המאשימה הפנתה לעוצמת ההשפלה שחוותה המתלוננת אשר עליה ירקה הנאשמת. לפיכך, עתרה המאשימה להשית על הנאשמת ענישה ברף הבינוני של המתחם, ולכל הפחות מאסר מותנה קנס ופיצוי.

3. ב"כ הנאשמת ביקשה לבטל את הרשעת הנאשמת.

לדבריה אין מדובר באירוע חמור ביחס לעבירת התקיפה. האירוע התרחש על רקע תסכול שחוותה הנאשמת לאור שירות לא מוצלח שקיבלה בחנות, לאחר שנאלצה לחזור מספר פעמים לחנות, מדובר באירוע ספונטני ללא תכנון מוקדם. ב"כ הנאשמת הפנתה למחדלי חקירה שלשיטתה מצדיקים התחשבות בענישה. ב"כ הנאשמת הפנתה לגילה של הנאשמת ולהיותה נעדרת עבר פלילי. לדבריה יגרם לנאשמת נזק קונקרטי, שהיא לא תוכל להמשיך לעבוד כמאבטחת.

ב"כ הנאשמת הפנתה לדברי מנהל העבודה של הנאשמת, מר יוני יהבי, אשר התייצב בבית המשפט וסיפר שהנאשמת עבדה אצלו 3 שנים עד שתוקף התעודה שלה פקע. לדבריו הנאשמת אישה מקסימה ואחראית ומעולם לא נתקלו בשום בעיה איתה. לדבריו בגלל האישום הזה המשטרה לא מאפשרת לה לעבור רענון, וללא ריענון לא יחדשו לה את התעודה והיא לא תוכל להמשיך לעבוד. לדבריו היה מעוניין להמשיך ולהעסיקה, אך העסקתה מותנית בכך שתעבור ריענון ותחזיק תעודה בת תוקף.

4. הנאשמת ביקשה לומר דברים. הנאשמת גרושה ואם ל - 6 ילדים, אחד מהם נשלח לאימוץ. לנאשמת ילד בן 27 שסובל מתסמונת דאון. לדבריה קצין המאבטחים לא איפשר לה לעשות ריענון. לדבריה למחרת האירוע ניגשה למתלוננת וביקשה להתנצל בפניה אך המתלוננת ביקשה ממנה "לעוף" מהחנות ושוב התחילה לצעוק. לדבריה התנהגה כפי שהתנהגה בגלל לחץ, היא רצתה לנסוע לבן שלה שלא ראתה אותו. לדבריה מוכנה שוב להתנצל.

דין

מתחם העונש ההולם

5. **הערך המוגן** הנפגע בעבירה של תקיפה הוא זכותו של אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל שלמות גופו.

ראו דברי כב' הש' גובראן בע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני**:

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. 'חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים'... שישקפו ערכים של גמול והרתעה."

6. **מידת הפגיעה בערך המוגן** אינה ברף הגבוה, מבחינה זו שלא נגרמו למתלוננת חבלות כתוצאה מהתקיפה. האלימות הפיזית לא היתה ברף העליון, אך אופי התקיפה - יריקה על אדם אחר, היה מבזה ומשפיל.

7. **באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לכך שהתקיפה בוצעה על רקע אי שביעות רצון משירות שקיבלה בחנות, תסכול שהתפרס על פני מספר ביקורים בחנות, הגם שבמתלוננת פגשה לראשונה באירוע זה. לא היה תכנון מוקדם לביצוע העבירה, לא היה שימוש בנשק חם או קר.

8. **בחינת מדיניות הענישה** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים הנעים ממאסרים מותנים ועד עונשי מאסר בפועל לתקופות קצרות.

ראו למשל רע"פ 1026/16 **שחר חלפון נ' מדינת ישראל** (בקשר עם עפ"ג (ת"א) 36931-06-15 **מדינת ישראל נ' חלפון**) רעפ 297/15 **דניאל ברנסון נ' מדינת ישראל**; רע"פ 1402/15 **אורי טלי נ' מדינת ישראל**; רע"פ 4968/14 **פייבושנקו נ' מדינת ישראל**; רע"פ 175/14 **אילן פחימה נ' מדינת ישראל**; רע"פ 6756/14 **יצחק בן חמו נ' מדינת ישראל**; רע"פ 8820/13 **אליהו קשת נ' מדינת ישראל**; רע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נ' מדינת ישראל**; רע"פ 8176/12 **חדד ראהב נ' מדינת ישראל**; רע"פ 3389/11 **מתיקו דראגו נגד מדינת ישראל**; ע"פ(נצרת) 47731-04-14 **שתיוי נ' מדינת ישראל**; עפ"ג (מרכז) 1079-04-14 **יטזב נ' מדינת ישראל**; עפ"ג (מרכז) 53794-06-13 **מימון נ' מדינת ישראל**; ע"פ (חיפה) 33776-01-13 **שמאמי נ' מדינת ישראל**;

עפ"ג (י-ם) 51003-10-14 **מדינת ישראל נ' אדלרסברג**; עפ"ג (י-ם) 10208-12-12 **תמר נ' מדינת ישראל**;
ת"פ (ק"ג) 26853-07-13 **מדינת ישראל נ' סבח** ת"פ (ב"ש) 33580-06-13 **מדינת ישראל נ' מנגסטו**; ת"פ
(נתניה) 4328-06-13 **מדינת ישראל נ' פלוגי**

9. לאחר שבחנתי את כל האמור לעיל אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם** לעבירות בנסיבות תיק זה נע
ממסר מותנה ועד ל- 6 חודשי מאסר בפועל.

ביטול ההרשעה

10. הכלל הוא כי מי שהוכחה אשמתו, יש להרשיעו בדין.

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פסק בית המשפט העליון כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית
המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין
צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

ככל שהעבירה חמורה יותר האפשרות להימנע מהרשעה פוחתת, בשל הצורך "להטביע חותם פליליות" שאם לא כן
עלול לעבור מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" (ראו ע"פ 419/92 **מדינת ישראל נ'**
כהן).

עם זאת קיימים מקרים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן בהם קיימת הצדקה להימנע מהרשעה (ע"פ 9893/06 **לאופר**
נ' מדינת ישראל) וזאת כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם
האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי.

בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים:
ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי
הענישה האחרים, ושנית ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

11. הנטל לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים, מוטל על הנאשמת.

יישום המבחנים האמורים במקרה דנן, מעלה כי לא ניתן להורות על ביטול הרשעת הנאשמת בדין.

תנאי ראשון ומרכזי בהימנעות מהרשעה הוא קבלת אחריות מלאה, (ראו רע"פ 2167/15 **שלמה מזרחי נ' מדינת**
ישראל) פעולה שהנאשמת לא עשתה כלל.

הנאשמת לא לקחה בשום שלב אחריות על ביצוע העבירה.

הנאשמת בטיעוניה לעונש טענה כי למחרת האירוע שבה למקום להתנצל בפני המתלוננת. לא שוכנעתי כי כך היו
פני הדברים. עניין זה נטען על ידה לראשונה, אך ורק בשלב הטיעונים לעונש ולא בא זכרו לא בהודעתה במשטרה
(שנגבתה כחודש לאחר האירוע) ואף לא בשלב הבאת הראיות.

לא ברור באיזה היקף משרה עבדה הנאשמת באבטחת אירועי ספורט. כך או כך, גם אם בשל הרשעה זו לא תוכל
הנאשמת להמשיך לעבוד באבטחה (דבר שלא הוכח), הרי שאין מדובר בפגיעה בעוצמה בלתי נסבלת בנאשמת,
אשר מצדיקה ביטול הרשעה.

לטעמי, במכלול השיקולים שבפני, כשמהצד האחד עבירת תקיפה שיש עימה כיעור והשפלה למותקפת, בנסיבות
של אי לקיחת אחריות, ומנגד, יכול ואולי יפגע עיסוק צדדי של הנאשמת, גובר האינטרס הציבורי חברתי כללי של

הרשעת הנאשמת.

12. לאור האמור אני קובעת כי הרשעתה של הנאשמת תישאר בעינה.

עונשה של הנאשמת בתוך מתחם העונש ההולם

13. בבואי לגזור את עונשה של הנאשמת בתוך מתחם העונש ההולם לקחתי בחשבון את הדברים הבאים:

- זקפתי לזכותה של הנאשמת את היותה נעדרת עבר פלילי.
- זכותה של הנאשמת שלא להודות במיוחס לה ולנהל משפטה עד תום. אין לזקוף זאת לחובתה ואין בשל כך הצדקה להחמיר בעונשה, אך באותה המידה אינה זכאית להתחשבות לה זוכה אדם שבוחר לקחת אחריות להודות על מעשיו ומביע חרטה.
- לקחתי בחשבון את השפעת העונש על הנאשמת, את דברי באת כוחה כי יכול וכתוצאה מההרשעה תוגבל יכולת התעסוקה שלה בעתיד במידה כזו או אחרת.
- לקחתי בחשבון את גילה של הנאשמת, את מצבה המשפחתי, היותה אם ל- 6 ילדים. מטפלת בילד עם תסמונת דאון, את מצבה הכלכלי- היותה מתקיימת מקצבת הבטחת הכנסה.

14. לאור כל האמור לעיל, מצאתי הצדקה לגזור את עונשה של הנאשמת ברף התחתון של מתחם העונש ההולם ולהימנע מרכיב כלכלי, למעט רכיב פיצוי, שאף הוא יהיה סמלי.

15. לפיכך, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

א. גוזרת על הנאשמת 2 חודשי מאסר על תנאי שלא תעבור עבירות אלימות למשך שנתיים מהיום.

ב. פיצוי בסך 1,000 ₪ למתלוננת חגית שחר- עת/1.

הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.8.17.

ג. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך 2,000 ₪ להימנע מביצוע עבירת אלימות והכל תוך שנתיים מהיום.

ההתחייבות תחתום במזכירות בית משפט תוך 10 ימים. לא תחתום הנאשמת כאמור, תיאסר למשך 15 יום. (ניתן לחתום במזכירות בית המשפט או בבימ"ש אשקלון או בבימ"ש קריית גת).

ככל שיש מוצגים- אלה יושמדו.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ד' תמוז תשע"ז, 28/06/2017 במעמד הנוכחים.